

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **Ekologického právního servisu**, se sídlem v Brně, Dvořákova 588/13, zastoupeného Mgr. Pavlem Černým, advokátem advokátní kanceláře Šikola a partneři, s.r.o. se sídlem v Brně, Dvořákova 13, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem v Praze 10, Vršovická 1442/65, za účasti Arcelor Mittal Ostrava, a.s., se sídlem v Ostravě-Kunčicích, Vratimovská 689, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15.11.2011 č.j. 1402/580/11, 89263/ENV, ve věci zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutí o změně integrovaného povolení,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 15.11.2011 č.j. 1402/580/11, 89263/ENV se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11.200,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku

k rukám Mgr. Pavla Černého, advokáta advokátní kanceláře Šikola a partneři, s.r.o. se sídlem v Brně, Dvořákova 13.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15.11.2011 č.j. 1402/580/11, 89263/ENV, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 12.3.2008 č.j. MSK 27493/2008 jako nepřipustné.

V podané žalobě žalobce namítl tyto žalobní body:

- 1) Nedostatečné odůvodnění tvrzení žalovaného, že se nejedná o podstatnou změnu provozu zařízení, když žalovaný dostatečně a v úplnosti nezdůvodnil, jakým způsobem dospěl k závěru o nepřipustnosti odvolání žalobce. Podstatou sporu je přitom otázka, zda se v předmětné věci jedná o podstatnou či nepodstatnou změnu integrovaného povolení. Podle žalobce jde o podstatnou změnu a žalovaný byl povinen postupovat podle ust. § 19a odst. 1 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZIP). Žalobce přitom dále poukázal na ust. § 2 písm. h) a písm. j) ZIP. Dále uvedl, že navrhovanou změnou došlo k navýšení kapacity pro zařízení pro plynulé odlévání oceli a pánvových pecí č. 2 o 430 000 t/rok a kapacity pro zařízení pro plynulé odlévání oceli a pánvových pecí č. 3 o 56 000 t/rok. Kapacita uvedených zařízení tak byla navýšena celkem o 486 000 tun oceli za rok. Pokud se tento nárůst kapacity přepočte na hodinovou produkci, pak při zcela nereálné maximální variantě nepřetržitého provozu po 24 hodin denně a 365 dní v roce představuje nárůst kapacity o 55,48 t/hod. Navýšení celkové kapacity provozu „Závod – 13 Ocelárna“ o 55,48 t/hod tedy překračuje práh stanovený v příloze č. 1 v bodě 2.2 ZIP, a to více než dvacetinásobně. Předmětná změna integrovaného povolení je tak na základě ust. § 2 písm. j) ZIP ex lege považována za podstatnou změnu provozu zařízení. Žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí k této argumentaci žalobce uvedl, že ačkoliv se prvostupňovým rozhodnutím upravuje projektovaná kapacita zařízení pro plynulé odlévání oceli č. 2 a č. 3 v souhrnu o 486 000 t/rok, nemá tato skutečnost žádný vliv na projektovanou kapacitu výroby oceli v zařízení (na tandemových pecích),

které zůstane beze změn na úrovni stanovené integrovaným povolením ze dne 21.7.2004 č.j. ŽPZ/2924/03/Hd. Žalobce namítl nerelevantnost tohoto argumentu žalovaného, a to s ohledem na přílohu č. 1 bod 2.2 ZIP. Posuzovaná změna v provozu zařízení je změnou, která sama o sobě překračuje prahovou hodnotu uvedenou v příloze č. 1 ZIP a podle ust. § 2 písm. j) tohoto zákona se vždy považuje za podstatnou změnu. S ohledem na tuto skutečnost pak odvolání žalobce mělo být žalovaným věcně posouzeno a nikoliv zamítnuto jako nepřípustné.

- 2) Neposouzení účastenství žalobce ve vztahu k rozhodování o aktualizaci výrokové části integrovaného povolení a k rozhodnutí žalobce o „splnění“ podmínek provozu zařízení stanovených dříve v původním integrovaném povolení a jeho změnách. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sám vymezil změny integrovaného povolení, když na str. 5 napadeného rozhodnutí uvedl, která konkrétní ustanovení výrokové části byla v aktualizovaném výroku rozhodnutí změněna oproti původnímu znění výroku rozhodnutí o vydání integrovaného povolení. Žalovaný však neuvedl úplný výčet změn, které byly ve výrokové části integrovaného povolení provedeny. Žalobce dále vyjmenoval, že bez odůvodnění byl změněn např. čl. 1.1, čl. 2, čl. 4.1, čl. 5, čl. 7, čl. 9.1, čl. 9.2. Tyto změny nejsou v napadeném rozhodnutí vůbec zmíněny. Dále žalovaný v aktualizovaném výroku vypustil podmínku týkající se hluku a vibrací stanovenou v části II. výroku, čl. 1.3, což v napadeném rozhodnutí rovněž není uvedeno. Dále není zmíněno schválení „plánu opatření pro případy havárie Závod 13 – Ocelárna“. Ze všech těchto důvodů považuje žalovaný napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, když není jasné, co vlastně je tímto rozhodnutím ve vztahu k původnímu integrovanému povolení ze dne 21.7.2004 měněno. Žalovaný se rovněž v rozporu se závazným právním názorem Městského soudu v Praze vysloveným v rozsudku ze dne 23.8.2010 č.j. 10Ca 212/2008-71, jímž bylo zrušeno předchozí rozhodnutí žalovaného ve věci a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, vůbec nezabýval tím, zda se ve vztahu k rozhodování o aktualizaci výrokové části integrovaného povolení a jeho změnách jednalo o podstatnou či nepodstatnou změnu integrovaného povolení.
- 3) Nedodržení požadavku na zohlednění místních podmínek životního prostředí a nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, a to s ohledem na stav území Městského obvodu Radvanice a Bartovice, pokud jde o dlouhodobé a výrazné překračování imisních limitů škodlivých látek. Žalobce zde poukázal na ust. § 14 odst. 3 ZIP. Dále žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí postrádá náležité nastínění způsobu, jakým byl správním orgánem I. stupně vzat do úvahy místní přetrvávající stav nadlimitního znečištění ovzduší a aplikace nejlepší dostupné technologie. Nastavení závazných podmínek provozu předmětného zařízení tak zásadně nerespektuje místní stav přetrvávajícího závažného znečištění ovzduší a je nepřezkoumatelné.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že v napadeném rozhodnutí v souladu se závazným právním názorem vysloveným Městským soudem v Praze zrušujícím rozsudkem a ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 13.7.2011 č.j. 9 As 36/2011-105, kterým byla zamítnuta kasační stížnost

žalovaného, opětovně konstatoval, že právní názor Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jako správního orgánu I. stupně (dále jen KÚ MSK) o kvalifikaci změny č. 4 integrovaného povolení pro zařízení Závod 13 – Ocelárna jako změny nepodstatné a užití postupu dle § 19a odst. 2 ZIP je správný. Současně však vytkl KÚ MSK nedostatečné zdůvodnění této správní úvahy. Tento nedostatek prvostupňového rozhodnutí ovšem nemohl mít žádný vliv na nepřípustnost odvolání žalobce. Žalovaný nemá o správnosti a zákonnosti výsledku správní úvahy KÚ MSK žádnou pochybnost a ani správní soudy tuto úvahu nijak nezpochybnil. Odvolání žalobce tudíž bylo opět zamítnuto jako nepřípustné. V napadeném rozhodnutí (str. 3 a 4) žalovaný podrobně odůvodnil, proč je změnu č. 4 integrovaného povolení nutno považovat za nepodstatnou, resp. proč ji nelze pokládat za změnu podstatnou. Žalovaný detailně porovnal předmět posuzované změny s oběma taxativními kritérii určujícími podstatnost změny (§ 2 písm. j) ZIP), a to s negativním výsledkem. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále odkázal na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí, kde podrobně rozebral nepodstatnost provedené změny ve vztahu k rozhodování o aktualizaci a k rozhodování o splnění podmínek provozu zařízení stanovených dříve v původním integrovaném povolení a jeho předchozích změnách. Dále se vyjádřil k žalobcem namítané změně dalších článků IP, které nejsou v napadeném rozhodnutí zmíněny, a uvedl, že ani tyto nemají význam z hlediska definičních znaků podstatné změny. Závěrem žalovaný zdůraznil, že je na místě akceptování požadavků právní jistoty a ochrany práv nabytých v dobré víře již proto, že integrované povolení pro předmětné zařízení je v současné době platné již ve znění změny č. 11. Po nyní posuzované změně č. 4 tudíž následovalo 7 dalších novelizací integrovaného povolení, přičemž žalobce proti žádné z nich již nebrojil. Prolomení právní moci rozhodnutí KÚ MSK po více než 4 letech by mohlo vést ke zpochybnění platnosti dalších později provedených změn týkajících se podmínek provozu daného zařízení. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že z rozsudků Městského soudu v Praze i NSS vyplývá, že předchozí rozhodnutí žalovaného je nedostatečně odůvodněno a že v něm zcela chybí úvaha ohledně rozsahu změny v provozu zařízení. Oba soudy se tedy vůbec nezabývaly věcným posouzením, zda se jedná o podstatnou či nepodstatnou změnu ve smyslu § 19a ZIP, pouze žalovanému uložily, aby tuto otázku sám posoudil v novém rozhodnutí. Žalobce trvá na tom, že žalovaný otázku rozsahu změny posoudil nesprávně a postupoval v rozporu se závazným právním názorem obou soudů v otázce „aktualizace“ výrokové části integrovaného povolení. Žalobce vyjádřil nesouhlas s výkladem ust. bodu 2.2 přílohy č. 1 ZIP, kterou předložil žalovaný, jenž dovozuje, že slovní spojení „kontinuální liti“ je v podřadném poměru ke slovu „zařízení“ a kontinuální liti je tedy součástí zařízení na výrobu oceli. Tento výklad je dle žalobce nelogický, neboť předmětné ustanovení zní „zařízení na

výrobu surového železa nebo oceli (z prvotních nebo druhotných surovin), včetně kontinuálního lití, o kapacitě větší než 2,5 t/hod“. Podle žalobce si nelze představit, jakým způsobem by bylo možné z tohoto textu dovodit, že do okruhu vymezených zařízení nespadá zařízení pro kontinuální lití. Jestliže je samotné kontinuální lití navýšeno o zhruba 55,5 t/hod, pak celková výroba oceli je s velkou pravděpodobností rovněž navýšena. Pokud žalovaný tvrdí, že nikoliv, pak se jedná o ničím nevysvětlené tvrzení. Ve vztahu k žalobnímu bodu č. 2) pak žalobce uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 5 pouze velmi stručně, nepřesně a neúplně vyjmenoval dílčí změny integrovaného povolení. Z odůvodnění rozhodnutí však není patrné, že by jednotlivé dílčí změny skutečně posoudil a zvažil jejich možný vliv na životní prostředí a jejich „podstatnost“. Závěrem žalobce zdůraznil, že pokud chtěl žalovaný chránit právní jistotu, pak měl již při prvním posuzování sporné otázky v roce 2008 prohlásit předmětnou změnu za podstatnou.

Žalovaný ve vyjádření k replice žalobce uvedl, že trvá na svém názoru, že posuzovaná změna č. 4 integrovaného povolení není změnou podstatnou. K výkladu bodu 2.2 přílohy č. 1 ZIP žalovaný uvedl, že kontinuální lití je nepochybně v poměru podřadném k „zařízení“, neboť je jeho součástí. Uvedenou limitní hodnotu je pak nutno vztahovat na celé zařízení, pro které se vydává integrované povolení, nikoliv na pouhou jednu fázi výrobního procesu. Žalovaný dále zdůraznil, že samotným kontinuálním litím nelze ocel vyrobit, a proto kontinuální lití by samostatně nikdy nebylo způsobilé naplnit definici zařízení podle ust. § 2 písm. a) ZIP. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobce se mýlí s pochopením funkce a významu kontinuálního odlévání oceli v rámci provozu ocelárny. Dále žalovaný zdůraznil, že již při zahájení řízení z obsahu žádosti a z podkladů bylo zřejmé, jaký je předmět a jaké budou důsledky plánované změny, takže již tehdy nebylo pochyb, že zde nejsou důvody k podstatné změně integrovaného povolení. Žalobcova námitka ohledně chybně řešené aktualizace výrokové části integrovaného povolení neodráží skutečnost, že všechny dílčí změny ve výroku byly racionálně popsány v napadeném rozhodnutí. Závěrem žalovaný zdůraznil účelový postup žalobce. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že osoba zúčastněná na řízení podala dne 9.1.2008 u KÚ MSK ohlášení plánované změny v provozu jejího zařízení „Závodu 13 – Ocelárna“ (dále jen zařízení). Původní integrované povolení (dále jen IP) bylo vydáno rozhodnutím KÚ MSK ze dne 21.7.2004 č.j. ŽPZ/2924/03/Hd. V tomto rozhodnutí je v rámci identifikačních údajů zařízení, jehož se IP týká, označeno jako „Závod 13 – Ocelárna“. Kategorie zařízení je vymezena jako 2.2 – zařízení na výrobu surového železa nebo oceli (z prvotních nebo druhotných surovin), včetně kontinuálního lití, o kapacitě větší než 2,5 t/hod. Dle popisu zařízení a s ním přímo spojených činností zařízení tvoří: a) technické a technologické jednotky podle přílohy č. 1 ZIP, tj. tandemová pec č. 2, 4, 6 a 8, každá o projektované kapacitě 900 kt/rok a dále zařízení pro plynulé odlévání oceli (dále jen ZPO) č. 1, 2 a 3 o projektovaných kapacitách 1 100 000 t/rok, 1 070 000 t/rok a 944 000 t/rok; b) Technické a technologické jednotky mimo rámec přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci zahrnující pánvové pece č. 1, 2 a 3 o projektované kapacitě stejné jako v případě ZPO č. 1, 2 a 3 a c) Přímo spojené činnosti (tj. šrotoviště, surovinová hala, vápenka, mísiče, vysokoteplotní ohřevy licích pánví, struskárna a vysokoteplotní ohřev mezipánví). Ve vztahu k takto vymezenému zařízení byly stanoveny závazné podmínky provozu zařízení, které zahrnují emisní limity; opatření k vyloučení rizik možného znečišťování životního prostředí a ohrožování zdraví člověka pocházejících ze zařízení po ukončení jeho činnosti; podmínky zajišťující ochranu zdraví člověka a životního prostředí při nakládání s odpady; podmínky zajišťující ochranu zdraví člověka, zvířat a ochranu životního prostředí; další zvláštní podmínky ochrany zdraví a životního prostředí; podmínky pro hospodárné využívání surovin a energie; opatření pro předcházení haváriím; postupy nebo opatření pro provoz týkající se situací odlišných od podmínek běžného provozu; způsob monitorování emisí a přenosů, případně technických opatření; postup při vyhodnocování plnění podmínek integrovaného povolení. Navrhované změně IP předcházely tři dílčí změny. První byla přijata rozhodnutím KÚ MSK ze dne 8.11.2006 č.j. MSK 108865/2006, druhá změna byla přijata rozhodnutím téhož úřadu ze dne 23.7.2007 č.j. MSK 6472/2007 a třetí změna rozhodnutím téhož úřadu ze dne 30.7.2007 č.j. MSK 86819/2007. Osoba zúčastněná na řízení v ohlášení 4. změny IP ze dne 9.1.2008 uvedla, že navrhovaná změna spočívá ve změně výrobních kapacit ZPO, které je vyjmenováno v příloze č. 1 kapitola 2.2 ZIP. Změna spočívá ve zvýšení roční výrobní kapacity jednotlivých ZPO a pánvových pecí, a to tak, že kapacita ZPO č. 1 a pánvové pece č. 1 bude nezměněna 1 100 000 t/rok, u ZPO č. 2 a pánvové pece č. 2 dojde ke zvýšení na 1 500 000 t/rok a u ZPO č. 3 a pánvové pece č. 3 také ke zvýšení na 1 000 000 t/rok. Navýšení výrobní kapacity dle tvrzení osoby zúčastněné na řízení nezpůsobí změnu ve výrobní kapacitě tandemových pecí, která je dle platného integrovaného povolení 4x 900 kt/rok. Změny jsou důsledkem úpravy řídicího systému jednotlivých ZPO a aplikací nejlepších licích postupů a praktik, čímž bylo dosaženo vyšších licích rychlostí při odlévání oceli na ZPO. Na základě žádosti zúčastněné osoby vydal KÚ MSK dne 12.3.2008 pod č.j. MSK 27493/2008 rozhodnutí, jímž změnil nově celou výrokovou

část IP, kterou aktualizoval dle předchozích tří pravomocných změn IP, přičemž do změněného znění zahrnul i změnu č. 4 na základě shora označené žádosti zúčastněné osoby ze dne 9.1.2008. Proti rozhodnutí KÚ MSK podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 11.7.2008 č.j. 580/295/ENV/08, a to tak, že bylo zamítnuto jako nepřípustné podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu. Toto rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobou, na jejímž základě bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23.8.2010 č.j. 10Ca 212/2008-71 a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem NSS ze dne 13.7.2011 sp. zn. 9 As 36/2011. Důvodem zrušení rozhodnutí žalovaného byla nepřezkoumatelnost, resp. neexistence jeho úvahy vyhodnocující změnu v provozu zařízení z hlediska podstatnosti, resp. nepodstatnosti, jelikož toto je klíčová úvaha z hlediska účastenství žalobce v příslušném správním řízení. Dále bylo vysloveno, že je nezbytné, aby byla posouzena otázka účastenství žalobce rovněž ve vztahu k rozhodování o „aktualizaci“ a rozhodování o „splnění“ podmínek provozu zařízení stanovených dříve v původním IP a jeho předchozích změnách. Na základě těchto soudních rozhodnutí vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

Podle ust. § 19a odst. 1 ZIP dojde-li úřad na základě ohlášení plánované změny v provozu zařízení podle § 16 odst. 1 písm. b) nebo na základě přezkumu podle § 18 a 19 k závěru, že se jedná o podstatnou změnu v provozu zařízení, vyzve provozovatele zařízení, aby úřadu ve lhůtě, kterou stanoví, podal žádost o změnu integrovaného povolení, přičemž může stanovit, které náležitosti žádosti se nevyžadují. V řízení se postupuje přiměřeně podle § 3 až 15.

Podle ust. § 19a odst. 2 ZIP dojde-li úřad na základě ohlášení plánované změny v provozu zařízení podle § 16 odst. 1 písm. b) nebo na základě přezkumu podle § 18 a 19 k závěru, že se nejedná o podstatnou změnu v provozu zařízení, ale že je nezbytné provést změnu integrovaného povolení, provede změnu integrovaného povolení úřad. Změnu integrovaného povolení zveřejní úřad obdobně podle § 13 odst. 8. Úřad zašle změnu integrovaného povolení ministerstvu životního prostředí do sedmi dnů od nabytí právní moci této změny.

Podle ust. § 7 odst. 1 písm. d) ZIP účastníky řízení o vydání integrovaného povolení jsou vždy občanská sdružení, obecně prospěšné společnosti, zaměstnavatelské svazy nebo hospodářské komory, jejichž předmětem činnosti je prosazování a ochrana profesních zájmů nebo veřejných zájmů podle zvláštních právních předpisů, dále obce nebo kraje, na jejichž území může toto zařízení ovlivnit

životní prostředí, pokud se jako účastníci písemně přihlásili úřadu do osmi dnů ode dne zveřejnění stručného shrnutí údajů ze žádosti podle § 8.

Podle ust. § 2 písm. a) ZIP pro účely tohoto zákona se rozumí zařízením stacionární technická jednotka, ve které probíhá jedna či více průmyslových činností uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu, a jakékoli další s tím přímo spojené činnosti, které po technické stránce souvisejí s průmyslovými činnostmi uvedenými v příloze č. 1 k tomuto zákonu probíhajícími v dotčeném místě a mohly by ovlivnit emise a znečištění, nejde-li o stacionární technickou jednotku používanou k výzkumu, vývoji a zkoušení nových výrobků a procesů; za zařízení se považuje i stacionární technická jednotka, ve které neprobíhá žádná z činností uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu, jestliže provozovatel zařízení pro ni požádá o vydání integrovaného povolení.

Podle ust. § 2 písm. j) ZIP pro účely tohoto zákona se rozumí podstatnou změnou v provozu zařízení změna v provozu zařízení, která může mít podle uvážení správního úřadu, který je místně příslušný k vydání integrovaného povolení (dále jen „úřad“), významné nepříznivé účinky na člověka nebo životní prostředí; změna provozu zařízení nebo rozšíření provozu zařízení se vždy považují za podstatné, když změna nebo rozšíření samy o sobě překračují prahové hodnoty uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu.

Napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto jako nepřípustné ve smyslu ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád), neboť neměl v řízení postavení účastníka řízení. Navrhovaná změna č. 4 IP byla KÚ MSK posouzena jako změna nepodstatná, a proto bylo v řízení postupováno podle ust. § 19a odst. 2 ZIP. Pokud by navrhovaná změna byla naopak posouzena jako změna podstatná, bylo by v řízení postupováno podle ust. § 19a odst. 1 ZIP a žalobce by tak mohl mít postavení účastníka řízení ve smyslu ust. § 7 odst. 1 písm. d) ZIP. Klíčovou právní otázkou je posouzení charakteru změny, která byla rozhodnutím KÚ MSK povolena, a to z pohledu ust. § 2 písm. j) věta za středníkem ZIP, která říká „...změna provozu zařízení nebo rozšíření provozu zařízení se vždy považují za podstatné, když změna nebo rozšíření samy o sobě překračují prahové hodnoty uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu“, a to s přihlédnutím k obsahu přílohy č. 1 ZIP, která upravuje kategorie průmyslových činností, a to konkrétně bodu 2.2, který vymezuje „*Zařízení na výrobu surového železa nebo oceli (z prvotních nebo druhotných surovin), včetně kontinuálního lití, o kapacitě větší než 2,5 t/hod*“. V návaznosti na text § 2 písm. j) věta za středníkem

ZIP je nutno v první řadě vycházet z definice pojmu zařízení. Tento pojem je definován § 2 písm. a) ZIP tak, že zařízením se pro účely tohoto zákona rozumí stacionární technická jednotka, ve které probíhá jedna či více průmyslových činností uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu a jakékoliv další s tím přímo spojené činnosti, které po technické stránce souvisejí s průmyslovými činnostmi uvedenými v příloze č. 1 k tomuto zákonu probíhajícími v dotčeném místě a mohly by ovlivnit emise a znečištění. V posuzované věci je z textu původního IP (vydaného rozhodnutím KÚ MSK ze dne 21.7.2004 č.j. ŽPZ/2924/03/Hd) zřejmé, že zařízením je „Závod 13 – Ocelárna“. Toto zařízení včetně činností s ním přímo spojených je popsáno pod body a), b), c) výroku I. původního IP. Pod písm. a) jsou vymezeny technické a technologické jednotky podle přílohy č. 1 ZIP, tj. podle bodu 2.2 této přílohy a jsou jimi tandemové pece č. 2, 4, 6, 8 a ZPO č. 1, 2 a 3. Pod písm. b) jsou pak uvedeny technické a technologické jednotky mimo rámec přílohy č. 1 ZIP, jimiž jsou pánvová pec č. 1, 2 a 3. Podle bodem c) jsou pak přímo spojené činnosti související s průmyslovými činnostmi uvedenými v příloze č. 1. Celé toto zařízení „Závod 13 – Ocelárna“ je označeno kategorií zařízení 2.2 – zařízení na výrobu surového železa nebo oceli (z prvotních nebo druhotných surovin), včetně kontinuálního lití, o kapacitě větší než 2,5 t/h (viz identifikační údaje původního IP). Kapacita tohoto zařízení je tedy v souladu s přílohou 1 bodem 2.2 ZIP větší než 2,5 t/h a je konkretizována celkovou projektovanou kapacitou tandemových pecí č. 2, 4, 6 a 8, tj. 4x 900 000 t/rok. V posuzované věci je nesporné, že navrhovaná změna, která je předmětem napadeného rozhodnutí, je změnou provozu zařízení, tj. změnou provozu „Závodu 13 – Ocelárny“. Dle textu ust. § 2 písm. j) věta za středníkem ZIP je podstatnou změnou v provozu zařízení taková změna, která sama o sobě (tedy změna samotná) překračuje prahové hodnoty uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu. Otázkou je, co je v posuzované věci „změna sama o sobě“. Zde je nutno podle názoru krajského soudu vycházet z obsahu žádosti zúčastněné osoby o změnu původního IP, v níž je prvotně vymezen charakter ohlašované změny, a rozhodnutí správních orgánů z tohoto požadavku osoby zúčastněné na řízení ve svých úvahách vycházely. Osoba zúčastněná na řízení ve své žádosti vymezila změnu, jejíhož povolení se domáhá tak, že se jedná o zvýšení roční výrobní kapacity jednotlivých ZPO a pánvových pecí, konkrétně ZPO č. 2 a pánvové pece č. 2 na 1 500 000 t/rok a ZPO č. 3 a pánvové pece č. 3 na 1 000 000 t/rok. Porovnáním s původním IP tato změna u ZPO č. 2 a pánvové pece č. 2 představuje zvýšení výrobní kapacity o 430 t/rok a v případě ZPO č. 3 a pánvové pece č. 3 zvýšení výrobní kapacity o 56 t/rok. Celkové navýšení výrobní kapacity tak představuje 486 t/rok. Jednoduchým matematickým výpočtem pak lze dospět k závěru, že přepočet této navýšené výrobní kapacity na t/h, představuje zvýšení o 55,48 t/h. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že ust. § 2 písm. j) věta za středníkem ZIP odkazuje při vymezení podstatné změny provozu na prahové hodnoty uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu. Příloha č. 1 ZIP upravuje, jak již bylo shora uvedeno, kategorie činností, přičemž pod bodem 2 upravuje kategorii „výroba a zpracování kovů“ a pod body 2.2 až 2.6 stanoví prahové hodnoty pro

jednotlivé druhy výroby a zpracování kovů. V posuzované věci je rozhodující bod 2.2, který zní *výroba surového železa nebo oceli z prvotních nebo druhotných surovin, včetně kontinuálního lití, o kapacitě větší než 2,5 t/hod.* Prahová hodnota pro tuto kategorii výroby kovů je tedy stanovena hranicí 2,5 t/hod. Nutno dále zdůraznit, že ust. § 2 písm. j) ZIP neodkazuje při vymezení podstatné změny provozu zařízení na překročení projektované kapacity stanovené v IP, ale na překročení prahové hodnoty uvedené v příloze č. 1 k ZIP. V posuzovaném případě se tedy jedná o prahovou hodnotu 2,5 t/hod. Na základě uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že podstatnou změnou provozu zařízení „Závod 13 – Ocelárna“ je změna provozu, která sama o sobě překračuje prahovou hodnotu 2,5 t/hod uvedenou v bodě 2.2 přílohy č. 1 ZIP. Pokud tedy žalovaný ve své úvaze uvedené na str. 4 odst. 2 napadeného rozhodnutí, vycházel při výkladu § 2 písm. j) věta za středníkem ZIP z kapacity zařízení, tj. z projektované kapacity výroby oceli určené projektovanou kapacitou tandemových pecí – 4x 900 000 t/rok, je jeho úvaha v rozporu se zákonem. Východiskem pro posouzení změny zařízení není povolená projektovaná kapacita, nýbrž prahová hodnota uvedená v příloze 1 ZIP. Na základě shora uvedené právní argumentace dospěl krajský soud k závěru, že posuzovaná změna č. 4 IP je změnou podstatnou, takže o ní mělo být rozhodováno v řízení podle ust. § 19a odst. 1 ZIP, v němž měl mít žalobce za splnění procesních podmínek stanovených § 7 odst. 1 písm. d) ZIP postavení účastníka řízení. První žalobní bod proto shledal krajský soud důvodný.

Druhý žalobní bod, v němž žalobce namítá nepřezkoumatelnost aktualizace výrokové části změněného IP z hlediska posouzení účastenství žalobce, krajský soud rovněž shledal důvodným. Výčet změn uvedených na str. 5 v odst. 2 napadeného rozhodnutí není úplný, jak ostatně připouští žalovaný ve vyjádření k žalobě, kde doplňuje své stanovisko k dalším změněným článkům IP se závěrem, že nemají význam z hlediska definičních znaků podstatné změny a tedy účastenství žalobce v řízení. Nicméně toto vyhodnocení, jakož i stanovisko k účastenství žalobce, měly mít své místo v obsahu napadeného rozhodnutí a nikoliv až ve vyjádření k žalobě. Jakkoliv se dodatečně uvedené změny jeví marginálními a s největší pravděpodobností skutečně nejsou změnami, které by mohly mít vliv na účastenství žalobce, absence jejich výčtu v napadeném rozhodnutí, resp. absence úplného výčtu provedených změn, a to v ucelené systematické podobě, skutečně vede k nepřezkoumatelnosti této části rozhodnutí, jakož i otázky účastenství žalobce, ač k tomu byl žalovaný zavázán již shora zmiňovaným rozsudkem Městského soudu v Praze.

Na základě shora vysloveného právního názoru krajský soud shledal nadbytečným zabývat se třetím žalobním bodem, když vypořádání se s námitkami žalobce jako účastníka řízení bude předmětem dalšího řízení před správními orgány.

Pro úplnost krajský soud dodává k námitce žalovaného, že případným zrušením napadeného rozhodnutí by byla narušena právní jistota, když v mezidobí bylo vydáno dalších 7 novelizací původního IP, že je v přezkumném řízení soudním vázán ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., podle kterého je povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Na základě shora uvedeného krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. Právním názorem, který soud vyslovil, je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalobci vznikly s tímto řízením náklady zaplacením soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a dále a v souvislosti s právním zastoupením, a to za 2 úkony právní služby po 2.100,- Kč a 2x režijní paušál podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném do 31.12.2012 a za 1 úkon právní služby po 3.100,- Kč a 1x režijní paušál (podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění, a to s přihlédnutím k ust. § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) téže vyhlášky. Náhrada právnímu zástupci žalobce je tak vyčíslena částkou 8.200,- Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení pak činí 11.200,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5, § 159 a § 168 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí uložil soud, případně na její návrh z důvodů hodných zvláštního zřetele. V posuzované věci podle obsahu soudního spisu žádné takové skutečnosti nenastaly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 20. března 2014

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu